

си прекаралъ далечъ отъ жена и деца . . . Азъ знамъ какво е на душата ти . . . знамъ че ти е мило за тѣхъ, че ги мислишъ.

— Какъ да ги не мисля, — отвърна съ мекота затворника.

— А мигаръ тѣ не мислятъ за тебе . . . И кой знае, горки тѣ, колко страдатъ, когато ти не си при тѣхъ, когато . . .

— И какъ се мжчатъ тѣ, — пресѣче го той . . . Вчера получихъ писмо отъ жената . . . сърцето ми разкжса.

— Разбирамъ тогазъ, защо си днесъ тѣй нетърпеливъ.

— Правъ си, старче . . . Душата ми плаче. Излѣзохъ дано позабравя, а онзи ме подзема . . . И азъ . . .

— Тѣй, разбрахъ азъ, че ти си добъръ човѣкъ и затуй искамъ да ти кажа: за стра-